

בוניה

קיבלת אותי אל משפחתך לפני 47 שנים כאשר הגעתי לאשדות, ילדה בת 12, והענקת לי בית חם, בית שעיצב אותי כאדם והוא הבסיס שמלווה אותי בכל מעשיי עד היום. בביתך ספגתי את האהבה לסדר, את האחריות והמסירות. בוניה, כזאת היית - אשה קטנה מסורה, פעלתנית, פדנטית, חרוצה כנמלה, שלא נחה ולא עוצרת עד שכל הבית מצוחצח ומדיף ריח של נקיון ורוגלאך טריים. ריח של שבת.

פטירתה של מירהליה הייתה המכה הראשונה שניחתה עליך, ומאז הכאב והצער ליוו אותך בכל יום. אני זוכרת אותך בכל מזג אויר מוצאת את הזמן והכוחות ללכת לבית הקברות לטפל ולטפח את קברה של מירהליה, בהפסקה מעבודתך במחסן או בסיום, כאשר עבדת ברצף.

לאחר שיעקב נפטר חוג החברים הקרוב לך היה מקור נחמה במפגשים שערכתם בכל פעם בבית אחר. תוך מספר שנים נותרו רק הנשים בחוג, וכך הלך ונוסד מועדון לא פורמלי - מועדון האלמנות. תמיד כשבא לי משהו טעים, הייתי קופצת אליך לביקור להתכבד בכוס תה עם פלח לימון, שהוגש בכוס זכוכית דקיקה עם מבחר עוגות מעשה ידי הבנות להתפאר. עד היום אני נזכרת בטעם המופלא של השטרודלים או הרוגלאך עם הקינמון, כאלה שאי אפשר למצוא בשום קונדיטוריה.

בעשר השנים האחרונות ניתק הקשר שלך עם העולם ועם עזיבתי את אשדות ניתק בהדרגה הקשר בינינו. תמיד התעניינתי במה שקורה אתך והתעדכנתי במצבך, אבל לראותך הגעתי רק פעם אחת.

אני רוצה לזכור אותך בוניה כפי שהיית לפני שהחשכה חדרה לחייך והעכירה את צלילות דעתך. נוחי לך בוניה בשלום ליד אהוביך.

עמליה לוי